

trek

České Švýcarsko 2002

aneb

Cesta na sever

(12. – 14.4.2002)

Ještě než začnu s popisem této akce, musím zdůraznit, že jsem byl k napsání tohoto vyprávění donucen. Takže to bude podle toho vypadat. Ostatně jako vždy, když mě někdo do něčeho nutí... Rozhodujícím impulsem pro to, že jsem nakonec svolil něco vyplodit, bylo již předem vymyšlené označení účastníků putování. A sice S1a, S1b, S2a, S2b, S3a, S3b, SS a PP.

12.4. – pátek

Bylo nás tedy osm. I když počet účastníků postupně kolísal od desíti k pěti, nakonec to nebylo tak hrozné. Na Hlaváku se nás sešlo podle plánu šest, a to v pořadí, které neznám, protože jsem přišel poslední a pozdě, což bylo předem vzorně všem nahlášeno, hlavně vedoucímu výpravy S1a. Nejdříve jsme jeli asi hodinu do Mladé Boleslavi. Cesta utekla až překvapivě rychle, jelikož byla různě zpestřována. Nejdříve se S1b domáhal toho, že musí zamávat jednomu svému kamarádovi. Stál alespoň dvacet minut u okýnka a pak řekl, že tam už není. Poté jsme s napětím sledovali příběh jedné „sympatické“ slovenské semetriky, která neměla lístek ani české peníze na zaplacení a České dráhy ještě nejsou natolik vstřícné, aby přijímaly cizí (i když bratrskou slovanskou) měnu.

Čekali jsme, že bude trochu akční, ale pořád jenom seděla a nic. A to jí hrozilo, že bude platit za každou zastávku 800 Kč pokuty. Nakonec se iniciativy musel chopit S2a, který jí nabídl výměnu slovenských peněz za české. Nejdříve pobíhal po vlaku ve snaze zjistit nejaktuálnější kurs a pak po chvíli váhání přistoupil na výměnu 200 Sk za 150 Kč (když před tím odmítl přistoupit na vyděračský obchod 150 Sk za 130 Kč). Kdyby S2a věděl, že ona milá osoba jede za svým manželem, nevím, nevím, jestli by na výměnu přistoupil. Asi by toho chudáka malého nechal od jeho drahé polovičky chvíli odpočinout.

Po této vskutku akční vložce projevil svůj sklon k nadpřirozenu S1a, který tvrdil, že čtvrteční noviny nalezené ve vlaku četl už v pondělí a vehementně o tom přesvědčoval ostatní, kteří si ovšem mysleli své. Během přestupu se stihli S2a, SS a PP

občerstvit párkem v rohlíku a lahvičkou. Dění v dalším vlaku nemůžu zas až tak do detailů popsat, jelikož jsem se více či méně úspěšně snažil spát. Akorát vím, že S2b měla problémy s nalezením WC a že PP vyprávěl více či méně staré vtipy, kterým se nejvíce smál S1b, a tím budil S2a. Stále jsme čekali, kdy se připojí S3, kteří byli nahlášeni, ale nikdo je neznal. Věděli jsme akorát, že to jsou medicí a podle toho jsme je hledali. Bohužel, žádné bílé pláště jsme

neviděli. Museli se k nám přihlásit sami (bez pláštů) ve třetím - posledním vlaku. Jestli udělali dobře, to ať si už přeberou sami.

Vystoupili jsme za tmy v Brtníkách a začali hledat místo ke spánku. S1a se hned ujal role navigátora, tvrdíc, že to má všechno naplánované a pod kontrolou, a tudíž jsme se hned ztratili. Po chvíli přespolní chůze jsme se dostali k lesu a na zelenou značku. S3a nám přesvědčivě tvrdil, že pokud ujdeme ještě kilometr, pak najdeme naprosto úžasné místo ke stanování. A tak jsme poslechli, i když jsme ho viděli poprvé v životě. A skutečně jsme dorazili k nějaké zotavovně, kde jsme přelezli plot a založili tábor na blízké louce. Stany rostly jako po dešti a v dáli houkal nějaký divný pták. Ještě před spaním se všichni najedli a PP nabízel své pikantní krabicové víno ve snaze se ho zbavit. Někteří si začali naprosto nepochopitelně čistit zuby. Pak se šlo spát a pták pořád houkal. Noční dění v jednotlivých stanech nebudu popisovat, ne každý na to má žaludek (samé chrápání, neustálé chození na záchod...).

13.4. – sobota

První známky ranního života začal projevovat S1, a to už v 7:00! A dokonce se jim podařilo zmanipulovat ostatní, aby v tuto nekřesťanskou hodinu také vstali. Sabotáž ze strany S2 byla marná. Vyrazili jsme proto již kolem deváté. Cesta probíhala rychle a bez zbytečných komplikací.

Navštívili jsme i několik zajímavých vyhlídek. Výhled byl celkem dobrý. Docela často se dělaly přestávky na jídlo, jelikož všichni měli těžké batohy, a tak si potřebovali ulehčit. Ale zima nás vždy po několika málo minutách donutila jít dále. PP se sice snažil zahřát nikotinem (což vyvolávalo značnou nelibost zejména u S1b), ale také to asi moc

nepomáhalo. Před jednou delší zacházkou jsme si chtěli odložit batohy, abychom se s nimi netahali tam a zpátky. Všechny najednou popadl strach ze zlodějů a lapků, kteří číhají na každém rohu, a tak začali schovávat batohy na ta nejroztodivnější místa. Zejména PP a S2b vynikali. S2a a S3a si žádné násilí nedělali a složili vše přímo na cestu. Nikomu se samozřejmě nic neztratilo. Zastavili jsme se i u památníku obětem pochodu smrti z roku 1945, kde se ukázala výhoda kuřácké závislosti PP, který hbitě vytáhl zapalovač a zapálil svíčky, které tam byly. Další zastávka byla u panenské jedle, jejíž název se PP zřejmě marně pokoušel vysvětlit S2a. Pár kilometrů před plánovaným cílem objevili S2a, S3a a PP hlavní atrakci dne (zejména pro ně). A sice skálu určenou pro lezení. Všichni tři se tam snažili různými všemožnými způsoby dostat, ale skála, mrcha, odolávala. Dokonce i S2b provedla jeden nesmělý pokus. Později se ukázalo, že dostat nahoru by se při trochu větším úsilí sice dalo, ale dolů by to byl problémek, a tak tajemství skříňky na vrcholu zůstalo neodhaleno.

Po 16:00 jsme došli Na Tokáň, což bylo plánováno jako sobotní cíl. Majíce tolika času, začali jsme samozřejmě hledat hospodu. První byla zjevně hostům nepřístupná. Byla zamčená a uvnitř byl pro jistotu ještě zuřivý vlčák. Majitel asi moc nevyhledává společnost

lidí. V druhé hospodě to bylo o poznání lepší – milá obsluha a pivo za 12 Kč. Tak jsme si dali polévku. A pivo. A pivo. A pak se S1a a S2a rozhodli, že zkusí špagety. S1a zvolil konzervativně tradiční boulognské, ale S2a se rozhodl zriskovat a na doporučení obsluhy zvolil exotiku, což byly špagety s vepřovým masem, mrkví a houbami. Neprohloupil ani jeden z nich, porce byly opravdu luxusní a ostatní jen tiše záviděli. Ovšem jen do chvíle než přišlo na placení, protože ceny byly sice poměrně lidové (polévka za 15 Kč, rozpečená houska za 3 Kč a špagety za 60), ale přeci jenom jsme za tu dobu toho spořádali poměrně dost.

Za hodinku a půl jsme vyrazili hledat místo na spaní. Jelikož jsme byli opravdu ve formě, stihli jsme ještě jednu nádhernou vyhlídku. To byl opravdový vrchol dne. Nádhera kam se člověk podíval. Při průzkumné akci objevil S3a obrovský převis, kde jsme se rozhodli přespat. Byl opravdu luxusní, vešly se tam čtyři stany a ještě zbylo místo pro rozdělání ohně, čehož se chopil PP, aby bylo porušení návštěvního řádu národního parku dvojnásobné (stanování a rozdělávání ohně). Po večeri se rozproudila zábava. S1a neustále nahazoval téma „zagorek“, čehož zřejmě později litoval, protože se všichni začali těšit na jeho černoušky. Ale na druhou stranu obohatil náš slovník o tento pozoruhodný výraz. V asi deset večer se všichni konsenzuálně rozhodli, že půjdou spát. Tedy až na S2a, který v předtuše opětovného brzkoranního amoku S1 zalehl několik hodin předem. Noc nám kromě obvyklých věcí zpestřoval i ešus, který dal SS pod kapající vodu, aby ho umyl. Opravdu skvělý nápad. Kap, kap, kap, kap, kap...

14.4. – neděle

Ráno tentokrát nastalo asi o hodinu později, ale pro S2 to ještě bylo stále moc brzy. Vstali až tehdy, když ostatní téměř nahazovali batohy. Nakonec se všichni hromadně rozešli do dalšího dne. Hned po ránu nás uvítal déšť a mlha, a tak na nejbližší vyhlídce nebylo vidět nic. S deštěm si nejelegantněji poradili PP a SS, kteří si připevnili deštník na batoh a vypadali jako z módní přehlídky 22. století nebo spíš jako z dílny „A je to!“. Kolem desáté jsme došli do Jetřichovic. Někteří notoři se okamžitě začali shánět po hospodě. Jejich snaha byla po chvíli korunovaná úspěchem, a tak zapadli dovnitř. Byli to jmenovitě S3, SS a PP. Druhá polovina výpravy se rozhodla zůstat venku a schovat se před deštěm do blízké, velice nevábné autobusové zastávky a opět odlehčit svým batohům ujedním již nevalných zásob. Notoři byli z hospody překvapivě rychle venku, a tak se pokračovalo v cestě. Tempo bylo stále ještě celkem svižné. Ovšem do té doby, než přišla zkratka na kopec Studenec.

Rozhodli jsme se, že je blbost to celé obcházet, a tak jsme šli přímo (až na S3, kteří šli spořádaně po značce). A bylo to přímo do kopce. Do velkého kopce. Cesta nikde. Zato déšť a mlha. A kameny. Zkrátka konečně něco pořádného, na čem se ukázalo, kdo je charakter.

Nahoře jsme se kupodivu všichni shledali (S3 přišli krátce po prvních lezcích), přečetli jsme si zápisky německých turistů, kteří nebyli spokojeni s kvalitou místní rozhledny (což byla jakási konstrukce ze ocelových tyčí a ostatního drátu, asi 20 m vysoká, výstup na vlastní nebezpečí), poté jsme dojedli pálivou polévku po PP a promrzlí se vydali dolů, vstříc teplejším zítřkům. Pak už byla cesta opět v pohodě. Při průchodu další vesnicí vyvstali opět na povrch hospodské tendence, dřímající pevně v každém z nás (až na S1b), ale ještě jsme je dokázali ukočírovat. Tušili jsme, že až přijdeme do České Kamenice, pak už nás nikdo nezastaví. Cestou jsme ještě byli na vyhlídce Jehla, ale pěkně tam fičelo, a tak jsme se nechali odříct do cíle naší cesty – České Kamenice. Po chvíli vybírání a dojemného loučení s S3, kteří spěchali na nádraží, jsme zalezli do hospody na náměstí. Pivo za 10,80. A tak jsme si dali pivo. A jídlo. Vepřové kotlety, kuřecí plátky se sýrem..., opravdu kvalitka. S takto zatěžkanými žaludky jsme vyrazili na nádraží, kde S1a objevil spěchající S3, kterým jejich spěch zřejmě nebyl k ničemu. Na úplný konec ještě konečně S2a vybalil toho Prazdroje, kterého s sebou celou dobu vláčel...

A tak se skončilo naše putování. Nebylo to nic extrémního, celkem necelých 50 km. A počasí OK. Takže všechna béčka, co na poslední chvíli odřekla, můžou jenom litovat, protože to byl opravdu skvělý výlet. Nádherná krajina, dobrá parta, dobré hospody...

Teď ještě něco k označení lidí. Všichni získali své originální přezdívky, z nichž, jak doufám, alespoň

polovina se ujme i v běžném životě, na základě své příslušnosti k jednotlivým stanům. Tři stany byly obydleny každý po dvou obyvatelích – S1, S2, S3. Pak byl jeden sólo stanář – SS a nakonec Podplachťák – PP, který spal pouze pod plachtou. Pokud je někde uvedeno např. S1 bez „a“ nebo „b“, znamená to, že se to týká S1a i S1b. Jména zveřejňovat nebudu - ti, kdo na výpravě byli, vědí, kdož nebyli, těm do toho je houby.

Další uvedení na míru (pravou) se týká názvu Cesta na sever. Cesta na sever to totiž byla pouze na začátku ve vlaku. Po vystoupení z vlaku jsme se pohybovali už pouze jižním směrem. A zpáteční cesta vlakem byla taky na jih. Takže v zásadě to drtivou většinu času byla cesta na jih. Jelikož jsme však byli na severu republiky, byl zvolen název Cesta na sever, abychom nemátli nezasvěcené.

Závěrem nutno podotknout, že jsme měli také tak trochu štěstí. V pátek 15. března totiž v Brtníkách narazila do železničního mostu tatra s bagrem na korbě a posunula kolej zhruba o 60 cm v příčném směru. Naštěstí se podařilo včas zařídit zastavení vlaku, a tak se nikomu nic nestalo.

Vyplodil: S2a
Jako vždy rejpal a doupravil: S1b

(S1a – Tom, S1b – Luky; S2a – Filip, S2b – Olga; S3 – medici; SS – Ori; PP – Hroch)